

TRACE

**Traditional Children's Stories for a common
Future**

Kalif, pastir i sreća

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Jednom davno živio je kalif koji je otišao u lov. Na nesreću, njegov se konj prestrašio i počeo divlje i neobuzdano trčati. Konj je jurio tako brzo da je uskoro nestao iz vida dvorjanima koji su ga pokušali dostići. Pred vladarom i njegovim konjem se najednom pojavio duboki klanac i kalif pomisli da su njegovi dani odbrojeni. U zadnjem trenu, skroman pastir koji je bio u blizini sa svojim stadom uspio je uhvatiti konja na samom rubu ponora i tako je spriječio njihov pad. Kalif je bio jako zahvalan pastiru što je riskirao svoj život da ga spasi, pa ga je odlučio nagraditi za hrabro i velikodušno djelo. I zato se istog trena zakleo pastiru da će ga iz zahvalnosti usrećiti i dati mu sve što god poželi.

Sljedećeg jutra pastir je hrabro došao u kalifovu palaču i on ga je odmah radosno primio. Pastir je objasnio kalifu da ima pedeset koza i da bi im želio udvostručiti broj.

Na taj je zahtjev kalif smjesta odgovorio:

„Malo tražiš za spas mojeg života. Da budem siguran da ćeš biti sretan, dat ću ti pedeset koza, ali i kuću sa zelenim pašnjacima gdje će tvoje stado mirno pasti.“

Pastir se osjećao kao najsretniji čovjek na svijetu i govorio si da je sigurno dosegnuo sreću jer mu je vladar dao i više no što je želio te napokon ima vlastitu kuću i livade. Pastir je istog dana otišao živjeti u svoj novi dom. Uskoro je sreo susjeda koji mu je pokazao svoju farmu s prekrasnom kućom, više od dvije stotine koza te plodnom zemljom koja se prostirala dalje no što seže pogled.

Pastir se pred večer vratio kući i otišao u krevet, no nije mogao zaspati i cijelu je noć razmišljao o susjedovom imanju pa reče sam sebi: „Kakva sam je budala! Trebao sam kalifa tražiti dvije stotine koza! Da sam to učinio, bio bih bogat kao moj susjed.“ S tim je mislima probdio cijelu noć.

U zoru je pastir otišao do kalifa koji ga je odmah primio. Pastir je ispričao svoje brige kalifu koji ga je poslušao i smijući se rekao da će mu rado uslišati nove želje kako bi ispunio što je obećao. „Tako mi dlaka u bradi, dat ću ti što tražiš, pastiru, ispunit ću svoje obećanje da te usrećim.“

Pastir se kući vraćao skaćući od sreće. No kada je legao u krevet počne razmišljati: „Kakva sam opet budala bio! Mogao sam ga tražiti tri stotine koza umjesto dvije stotine i sigurno bi mi ih sa zadovoljstvom dao.“

Nakon nekoliko neprospavanih noći, pastir je napokon sakupio hrabrost i odlučio ponovno otići kalifu i ispričati mu svoje muke. „Veličanstvo“ rekao je, „došao sam vam reći da ne mogu biti sretan te da bi to postigao trebam imati više zemlje i više koza.“

Vladar je ponovno ispunio svoje obećanje jer se na to zakleo svojom bradom.

Putem kući pastir je skakao uvis od sreće govoreći si kako je uistinu sretan čovjek i da je zaista postigao sreću.

No, nekoliko dana kasnije naš pastir počeo je osjećati nezadovoljstvo i govoriti si da mjesto gdje bi uistinu mogao biti sretan nije selo, puno prljavštine i prašine, već dvor pun raskoši.

I tako je bez odlaganja pastir ponovno otišao kalifu, koji mu je odmah dodijelio krasnu kuću. No ipak, nakon nekoliko dana pastir je opet bio nesretan i ubrzo je iz krasne kuće prešao u impozantnu palaču, a od nekoliko mula dospio je do nevjerojatne staje pune čistokrvnih konja. Mirni razgovori sa susjedima pretvorili su se u zabavu gdje piće nije prestajalo teći, a skupocjene poslastice su se služile bez prestanka. Kalifu je već postalo neugodno zbog neprekidnih zahtjeva, ali budući da je obećao pastiru da će ga učiniti sretnim i zakleo se bradom i dalje mu je davao sve što je ovaj zatražio.

Ipak, neraspoloženje i nezadovoljstvo sve su više ispunjavali pastira i po tko zna koji put on je zamolio kalifa da ga primi.

„Vaše veličanstvo, dobro znate da sam vam spasio život i kao znak zahvalnosti zakleli ste se dlakama svoje brade da ćete mi dati sve što poželim da me usrećite.“

„To je istina, pastiru i to sam činio, ali mislim da nije moja krivnja ako nisi uspio postati sretan.“

„Budući da se slažemo oko vašeg obećanja, da napokon postignem sreću molim vas da na neko vrijeme budem kalif.“

Pastir nije ni završio, a kalif je odmah pozvao svojeg brijača i zamolio ga da mu obrije bradu dok je sjedio na prijestolju.

Kada je bio obrijan, kalif je rekao pastiru:

„Vidiš, pastiru, da više nemam bradu i više ne trebam ispunjavati ono na što sam se zakleo na dlake svoje brade, pa nema razloga da ne budeš ono što si uvijek bio. Došao si kao pastir i tako ćeš otići.“

Kalif tada zapovijedi slugama da oduzmu pastiru sve posjede koje mu je dao i odvedu ga na mjesto gdje su se njihovi putevi prvi put sreli. I tamo je pastir nastavio živjeti sa svojih pedeset koza i siromašan kakvog ga je kalif sreo.